

A Bárány vezet minket az öröm felé

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Taníts, URam, rendelkezéseid céljára, hogy megfogadjam azokat – mindvégig!
Tégy értelmessé, hogy megfogadjam törvényedet, és megtartsam teljes szívvel.

Vezess parancsolataid útján, mert abban gyönyörködöm.

Vezérelj engem az örökkévalóság útján!

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Vezess parancsolataid útján, mert abban gyönyörködöm.

Vezérelj engem az örökkévalóság útján!

Imádkozzunk. Istenünk! Te adtál nekünk apát és anyát azért, hogy a te világra megszülethessünk. Te adtál nekünk családot azért, hogy felnevelkedhessünk. Te adtál nekünk szájat azért, hogy megemlékezzen a Te nevedről. Te adtad nekünk egyszülött Fiadat, aki emberként megszületett. Add nekünk a Te kegyelmedet, hogy a mi lelkünkben is megszülethessen Jézus, és vezethessen minket egész életünkben Ő, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg az Isten vezetéséről szóló csenedesnapunkat záró áhítatunk ígését, ahogyan megírva találjuk a Jelenések könyve 7. fejezetének a 9.-től a 17. verseiben a következőképpen (álljunk fel): Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé! – Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, arcra borultak a trón előtt, és imádták Istent ekképpen: Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké! Ámen! – Ekkor megszólalt az egyik vén, és megkérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek? Ezt mondtam neki: Uram, te tudod. Ő így válaszolt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehérítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában, és a trónon ülő velük lakik. Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap heve, sem más hőség nem bántja őket, mert a Bárány, aki középen a trónnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és Isten letöröl szemükről minden könnyet. *(Foglaljunk helyet.)*

Kedves Testvéreim! Jézus Urunk a Máté szerinti evangélium végén ezt ígérte nekünk: "én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig" (Mt 28,20b). A Jelenések könyve megmutatja nekünk a történet végét. **Hova megyünk, amikor Jézus után megyünk? Hova vezet bennünket Isten?** Ezekre a kérdéseinkre fogunk majd választ kapni az ígehirdetésnek az igeszakaszt kibontó második részében. De vannak még előtte is kérdéseink. **Hogyan jutunk el idáig? Hogyan tudjuk letenni a sorsunkat Isten kezébe? Honnan tudjuk, hogy a döntéseink Isten szemében helyes döntések-e? Hogyan vezet bennünket a Bárány?**

A válaszokon való gondolkodás segítésére hadd mondjak el egy történetet. Jean Paul Sartre egyik leghíresebb, „A fal” című novellájában a köztársaságpárti spanyol partizánt elfogják a fasiszták. Ha megmondja, hogy hol rejtőznek a társai (*köztük az unokatestvére*), akkor a társait kivégzik – de őt szabadon engedik. Ha nem mondja meg, hogy hol vannak a társai – akkor kínozni kezdik. Ha a partizán félrevezeti a fasisztákat – akkor kivégzik.

A partizán tudja, hogy nem fogja bírni a kínzásokat, ezért úgy dönt, hogy téves búvóhelyet ad meg: a kiszáradt bányatavat. Közben azonban a többi partizán úgy gondolja, hogy a társuk a kínzások miatt el fogja mondani a búvóhelyüket, ezért új búvóhelyre mennek: a kiszáradt bányatóba. Megtalálják – és megölik őket. A partizánt szabadon engedik. – A partizán a halált választotta, hogy ne kelljen árulóként élnie. Az életet kapta helyette. Mi ebből a történetből a tanulság? Nem az, hogy legyünk partizánok. Az sem, hogy ne legyünk árulók. Amikor a heidelbergi teológusokat megkérdezték, hogy a fasiszták ellen küzdő mártíroknak (például Dietrich Bonhoeffernek) vagy a túlélőknek volt-e igazuk, azt a választ kapták, hogy mindig kell lennie mártíroknak is – és túlélőknek is.

A tanulság a partizán történetéből az, hogy ne gondoljuk azt, hogy a mi életünk, vagy halálunk a mi saját kezünkben van. A mi életünk és a mi halálunk Isten kezében van. Életünk igazán fontos döntései nem olyan bonyolultak, mint ahogyan azt mi emberi aggyal túlkombináljuk. Ha Isten *nagyon* akar velünk valamit tenni – akkor az egészen világos szokott lenni a mi életünkben. Ha pedig nem történik meg Isten akarata – mert mi kézzel-lábbal ellenállunk (és Isten tiszteli a mi szabadságunkat) – akkor, higgyük el, hogy Istennek *van elég ideje, és van elég kreativitása*, hogy tökéletesen ugyanazt egy teljesen más úton, és teljesen más időben – megvalósítsa a mi életünkben. Akkor, amikor már érettek leszünk rá. És legyünk biztosak abban is, hogy az addig tartó úton gondviselő atyaként *fel fog készíteni* minket erre. Istentől mindig csak annyi terhet kapunk, amennyit el tudunk viselni. Mindez persze nem jelentheti azt, hogy ne kérjük el, és ne várjuk alázatos, tiszta, nyitott szívvel a Bárány hívó szavát. Hogyan tudjuk megélni az alázatot önmagunk feladása, a gonosz előtt való megalázkodás nélkül? Erről fog szólni az adventi igehirdetés sorozat. Várlak rá benneteket, először holnap este hatkor (a vidékről érkezettek pedig a YouTube-on).

Hova fogunk megérkezni a földi utunk után? Egy pálmaágas nagy sokaságba, akik fehérre mosták a Bárány vérében a ruhájukat (Jel 7,9.14). Kijöhettünk a sötétségből (Ézs 49,9) és a skarlátpiros vétkeinket lemoshattuk (Ézs 1,18). Mosnunk nekünk kellett, de csak azért tudtuk megtenni, mert a kereszten a Bárány megváltott minket. Az eredeti görögben a fehér ruhába öltözöttség egyszerre befejezett múlt, azaz végérvényes, megváltoztathatatlan állapot, de ugyanakkor folyamatos és állandó. **A megváltottságunk nem múlt és nem jövő, hanem jelen. Tőlünk el-ve-he-tet-len, állandó jelen.**

Hadd mondjam el itt nektek az erre a csenedesnapra való készülésem egyik nagyon szép pillanatát. Nem hittem a szememnek, amikor Takács Gyula igemagyarázatában Krisztus a győztes Bárány állandóan Bárányka-ként volt említve. A Pázmány Péter Egyetem teológiai magántanára viccelődik Urunk nevével? Nem. **Isten Báránya** végig, mindenhol kicsinyítő képzővel szerepel a görögben. **Tényleg Bárányka.** Alázatos, látszólag gyenge állat. Az emberek között, az emberek szemében az utolsó. De ugyanez a Bárányka áldozatra készített állatként – az ószövetségi rend szerint is kiválasztott, hibátlan és végtelenül erős. Így lesz a Báránykából minket vezető Pásztor, a Világ Ura, a Királyok Királya, Pantokrator. Nem akkor vagyunk tehát erősek, amikor erősnek látszunk. Akkor vagyunk erősek, amikor alázatosak vagyunk. És áldozatot hozunk – másokért. Ingyen.

A megdicsőült, a győzelmi pálmaágakkal integető, a hófehér ruhás sokaság elsőként azt kiáltja, hogy az üdvösség (azaz a szótéria, a megváltás) Istené és a Bárányé (Jel 7,10). Ez után a teljesség száma szerinti, hét teljességmondást sorol fel, amelyeknek *pontosan a közepén a hálaadás, az eucharisztia áll* (Jel 7,12). Már itt, e földön is meg lehet élni a teljesség teljességét – az úrvacsorában. Szeretettel várok rá mindenkit holnap, és az adventi vasárnapokon végig.

Mi történik velünk az utunk végén? Integetni fogunk fehér ruhában, pálmaágakkal és hozsannázunk? Csak ennyi? Már ennyi is a boldog és győztes béke lenne, de **a gyönyörűségek gyönyörűségének a leírása az igeszakasz végére marad**. Nem éhezünk, és nem szomjazunk többé, mert abból az élet vízből iszunk, amelyet Jézus ad nekünk, és amely az örök életre buzó víz forrásává válik bennünk (Jn 4,14). Minden hiányunkat, minden vágyakozásunkat betölti Isten jelenléte. Ott vagyunk Isten mellett, szolgálunk neki (*ennek az eredeti görög szava a liturgia*) és Isten *ott fog lakni* velünk. A jelen idő és a jövő idő itt megint egybemosódik. **A várva várt jövő itt van, jelen időként a mi életünkben, már most is**. A tökéletesség ismét csak hét ismertető jelének a vége a *tökéletes öröm*. Isten elvesz tőlünk minden könnyet. Azaz: *véget ér a halál hatalma is*.

Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vesszöd és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben. (Zsolt 23) Ámen.

Imádkozzunk.

Megváltó Krisztusunk! Isten Báránya!

Kérjük, hogy ölelj át bennünket minden csonka-bonkaságunkkal!

Taníts meg minket a Te útjaidra, hogy járhassunk a Te igazságodban.

Tehessük le a te kezedbe a mi tipródásainkat.

Add meg, hogy lássuk és kövessük a Te akaratodat.

Láthassuk, hogy nem akkor vagyunk erősek, amikor erősnek látszunk.

Akkor vagyunk erősek, amikor alázatosak vagyunk.

És áldozatot hozunk – másokért. Ingyen.

Úton a várva várt jövő felé. Benne élve már most is a várva várt jövőben,

amikor Isten letöröl a szemünkről minden könnyet.

Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, amikor most felállunk, és egymás kezét megfogva a Fiadtól tanult imádsággal fordulunk Hozzád: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül fogadjátok az áldást.

Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg Téged.

Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad.

Fordítsa feléd orcáját az Úr és † adjon tenéked békességet.

Ámen.